

At regeringen ikke selv stoler på prisstigninger fra 1984 til 1985 på godt 3 pct., fremgår af lovforslag nr. L 169 (Forslag til lov om udskrivningsprocenten, reguleringstallet, personfradrag samt skatteloft for 1985 og om ændring af forskellige skattelove. (Ændring af reguleringsbestemmelser m.v.)), hvor pensionisternes bundfradrag reguleres med godt 6 pct. for at give dækning for prisstigningerne.

Så længe den økonomiske politik alene består i faldende realløn, offentlige nedskæringer, stigende skatter og frit løb for erhvervslivets prisfastsættelse og indtægtsudvikling, vil Danmark ikke være i stand til at omsætte det økonomiske opsving til faldende arbejdsløshed og større social retfærdighed.

Socialdemokratiet har i sit program for 1980ernes økonomiske politik, »Den Solidariske Vej«, peget på et alternativ til den skæve politik, der føres i dag. Alle beregninger har vist, at en kombination af en tilbageholdende indkomstpøolitik omfattende alle indkomstgrupper, en aktiv investerings- og beskæftigelsespolitik og en gradvis nedsættelse af arbejdstiden til 35 timer vil medføre en hurtig nedbringelse af arbejdsløsheden og underskuddene på betalingsbalance og statsbudget.

2 procent-forliget er et nyt indgreb over for lønmodtagerne. Igen griber den borgerlige regering og dens efterhånden mange støttempartier ind i forhandlingerne på arbejdsmarkedet ensidigt til fordel for den ene part. Tilliden til forhandlingssystemet lider herved overlast, og det er i dag vanskeligt at se, hvordan der skal komme noget fornuftigt ud af de trepartsdrøftelser mellem regeringen og parterne på arbejdsmarkedet, som et flertal i folketinget havde set som en positiv mulighed.

Dyrtidsindgrebet rammer især lønmodtagere med lave, faste indkomster, der – medmindre der skabes et lavtlønsværn eller andre reguleringsformer – risikerer at sakke betydeligt agterud.

For dagpenge- og efterlønsmodtagere er nulstillingen af de faste satser og suspensionen af dyrtidsreguleringen noget meget alvorligt. Det betyder, at der oven i den real-lønsforringelse på ca. 12 pct., der er sket siden oktober 1982, vil komme yderligere et fald på 6 pct. frem til 1. april 1986. Hertil

skal føjes afgiftsstigninger, kontingenter, forringet boligstøtte m.v.

Efter den tid er de ikke engang sikret en regulering, idet forliget er særdeles uklart med hensyn til forsikringssystemets fremtid. Man lægger her op enten til et socialt system omfattende alle på det nye, lave niveau eller til et dagpengesystem, hvor A-kassemedlemmerne selv skal betale alt, hvad der ligger ud over fællessatsen.

Socialdemokratiet vil gerne kraftigt advare mod disse to muligheder, der vil føre til større ulighed og mindre solidaritet på arbejdsmarkedet.

For modtagere af samfundets hjælp (bistandshjælp, boligydelse, børnetilskud m.v.) er der tale om en yderligere forringelse af deres forhold. Reguleringen på 2 pct. vil formentlig kun give dækning for godt en tredjedel af prisstigningerne. Navnlig bliver lavtlønnede familier med flere børn, der bor i lejebolig, hårdt ramt. Beregninger tilstillet folketingets boligudvalg viser, at mange børnefamilier alene i boligtilskud vil miste over to tusinde kroner.

I modsætning til de mange løfter vil også pensionisterne lide alvorlige tab ved forliget, hvad angår boligydelse, varnehjælp m.v.

Arbejdet i folketingets skatte- og afgiftsudvalg har vist, at det personlige indkomstskattetryk vil stige som følge af 2 procent-forliget. For hver procent indkomstudviklingen kommer til at ligge over 2 procent (og alene »overhængnet« fra i år til næste år er godt 1½ pct.), vil indkomstskatten blive strammet med ca. ½ mia kr.

Derimod er der karakteristisk nok intet forsøg på indgreb over for »skattetænkning« og avanceglidning eller forslag om deling af virksomhedernes overskud.

Forliget savner ethvert positivt perspektiv i retning af arbejdstidsnedsættelse, aktiv beskæftigelsesindsats, skattereform eller overskudsdeling. Tværtimod har regeringen hidtil ytret sig direkte negativt om en nedsættelse af arbejdstiden. Forliget lægger op til en yderligere svækkelse af den statslige ungdomsarbejdsløshedsindsats på flere hundrede millioner kroner, og skatteministerens hidtidige oplysninger om en »skattereform« tyder på direkte tilbageskridt i skattelovgivningen. Endelig er der i forliget intet tegn på, at en retfærdig overskudsdelingsreform har været overvejet mellem regeringen og de radikale.